

Ο ΛΥΚΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὴν ἐξῆς ἱστορίαν μὰς διηγήθη ὁ γηραιὸς μαρκήσιος Δαρβίλ, περὶ τὸ τέλος τοῦ γεύματος τῶν κυνηγῶν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ βαρῶνου Ραβέλ.

Τὸ πρῶτ' εἶχον ἐκτοπίσει καὶ περιζῶσει μίαν ἔλαφον. Ὁ μαρκήσιος ἦτο ὁ μόνος ἐκ τῶν συνδαιτυμόνων ὅστις δὲν μετέσχε τῆς καταδιώξεως, διότι αὐτὸς οὐδέποτε ἐθήρευεν.

Καθ' ὄλην τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος ἀποκλειστικῶς ἐγένετο λόγος περὶ φόνου ζῶων. Καὶ αὐταὶ αἱ γυναῖκες ἠρέσκοντο εἰς τὰς αἰματηρὰς καὶ κάποτε ἀπιθάνους διηγήσεις, οἱ δὲ ἄνδρες διηγούμενοι ἀπεμιμούντο τὰς ἐπιθέσεις καὶ τὰς μάχας τῶν θηρευτῶν κατὰ τῶν ζῶων, ἡγείροντο τοὺς βράχιονας, ἀφηγοῦντο μετὰ φωνῆς βροντόδους.

Ὁ κύριος Δαρβίλ ἦτο εὐφροδής· ἡ ὁμιλία του εἶχε ποίησιν ἢ το ἐμφαντικὴ κάπως, ἀλλὰ ἔαμνε πολλὴν ἐντύπωσιν. Πολλάκις πρέπει νὰ εἶχεν ἐπαναλάβει αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, διότι τὴν ἔλεγε τροχάδην, χωρὶς νὰ διστάζη περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν λέξεων, αἵτινες ἦσαν πάντοτε ἐπιτυχῶς εἰκονικαί.

— Κύριοι, ἐγὼ ποτὲ δὲν ἐκυνήγησα, οὐδ' ὁ πατήρ μου, οὐδ' ὁ πάππος μου, οὐδ' ὁ πατήρ τοῦ πάππου μου. Ἄλλ' ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἦτο υἱὸς ἐνὸς ὅστις ἐκυνήγησε περισσότερο ἀφ' ὅλους σας. Ἀπέθανεν εἰς τὰ 1764 καὶ θὰ σὰς εἶπω πῶς.

Ἐλέγετο Ἰωάννης, ἦτο ἐγγαμος καὶ πατήρ τοῦ τέκνου, τὸ ὅποιον ὑπῆρξε πρόπαππός μου, ἐκατοικοῦσε δὲ μαζὶ μὲ τὸν νεώτερον ἀδελφόν του Φραγκίσκον Δαρβίλ εἰς τὸν πύργον μας, εἰς τὴν Λωραίνην, μέσα εἰς τὸ δάσος.

Ὁ Φραγκίσκος Δαρβίλ ἔμεινεν ἄγαμος ἐπίτηδες, ἐπειδὴ ἠγάπα πολὺ τὸ κυνήγιον.

Ἐκυνηγοῦσαν καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους ἕως εἰς τὸ τέλος, χωρὶς ν' ἀναπαυθῶν, χωρὶς νὰ σταματήσουν, χωρὶς νὰ κουρασθῶν. Τὸ κυνήγι μόνον ἀγαποῦσαν, δι' αὐτὸ καὶ μόνον ὠμίλου, διὰ τίποτε ἄλλο δὲν ἐνδιεφέροντο.

Μόνον αὐτὸ τὸ φοβερὸν καὶ ἀμείλικτον πάθος εἶχαν. Αὐτὸ τοὺς ἐφλόγιζε, κατεῖχεν ὀλόκληρον τὴν ψυχὴν των καὶ δὲν ἄφινε θέσιν δι' ἄλλο.

Εἶχον ἀπαγορεύσει νὰ τοὺς ἀπασχολοῦν δι' ὅποιανδήποτε αἰτίαν ὅταν ἦσαν εἰς τὸ κυνήγι. Ὁ πρόπαππός μου ἐγεννήθη ἐνῶ ὁ πατήρ του κατεδίωκε μίαν ἀλώπεκα καὶ ὁ Ἰωάννης Δαρβίλ ὅταν τὸ ἔμαθε δὲν ἄφησε τὸ τρέξιμον, ἀλλὰ εἶπε βλασφημῶν: «Τὸ διαβολόπαιδο!..... μὰ δὲν ἐπερίμενε νὰ τελειώσωμεν!»

Ὁ ἀδελφός του Φραγκίσκος ἐφαίνετο πλέον ἐκδοτός ἀπὸ αὐτόν. Ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν τοῦ

ἡλίου ἐσηκῶνετο καὶ ἐπήγαυε νὰ ἰδῆ τοὺς σκύλους του, ἔπειτα τ' ἄλογά του, ἔπειτα ἐτραβοῦσε εἰς τὰ πουλιὰ ὀλόγουρα ἀπὸ τὸν πύργον ἕως νὰ ἔλθῃ ἡ στιγμή νὰ ὑπάγῃ νὰ κυνηγήσῃ κανένα ζῶον πλέον μεγάλον.

Τοὺς ἔλεγον εἰς τὰ περίχωρα αὐτοῦ κύριος Μαρκήσιος καὶ ὁ κύριος Δευτερότοκος διότι οἱ εὐγενεῖς τοῦ καιροῦ ἐκείνου δὲν ἦσαν ὡσάν τοὺς προστύχους σημερινούς, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ ἐγκαθιδρῶσουν εἰς τοὺς τίτλους ἱεραρχίαν διαδοχικὴν, ἀφοῦ ὁ υἱὸς ἐνὸς μαρκησίου δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶνε κόμης, οὔτε ὁ υἱὸς ἐνὸς ὑποκόμητος βαρῶνος, ὅπως ὁ υἱὸς ἐνὸς στρατηγοῦ δὲν εἶνε συνταγματάρχης ἐκ γενετῆς. Ἡ ἐλευσινὴ ὁμως ματαιοδοξία τῶν ἡμερῶν μας ἐπωφελεῖται ἀπὸ αὐτὴν τὴν διάταξιν.

Ἐπανέρχομαι εἰς τοὺς προγόνους μου.

Ἦσαν καθὼς φαίνεται, αὐτοὶ καθ' ὑπερβολὴν ὑψηλοί, ὀστεώδεις, τριχωτοί, βίαιοι καὶ ῥωμαλέοι. Ὁ νεώτερος, ὅστις ἦτο ὑψηλότερος ἀπὸ τὸν πρῶτον εἶχε μίαν φωνὴν τὸσον δυνατὴν, ὡστε, καθὼς ἔλεγεν ἡ φήμη διὰ τὴν ὁποίαν αὐτὸς ὑπερηφανεύετο, ὅλα τὰ φύλλα τοῦ δάσους ἐσειόντο ὅταν ἐφώναζεν.

Καὶ ὅταν ἀνέβαινον καὶ οἱ δύο εἰς τ' ἄλογα των διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ κυνήγι, θὰ ἦτον ὠραῖον θέαμα νὰ βλέπῃ κανεὶς ἐκείνους τοὺς δύο γίγαντας νὰ καθβαλικεύουν.

Περὶ τὰ μέσα τοῦ χειμῶνος ἐκείνου τοῦ ἔτους τοῦ 1764, τὸ ψῦχος ἦτο πολὺ δυνατόν καὶ οἱ λύκοι ἀγρίευσαν φοβερά.

Ἐπετίθεντο κατὰ τῶν χωρικῶν οἱ ὁποῖοι ἐμεινον ἀργὰ τὴν νύκτα, ἐτριγύριζον περίξ εἰς τὰς κατοικίας καὶ ὠρόντο ἀπὸ τὸ βράδυ ἕως τὸ πρῶτ', ἠφάνιζον τοὺς σκύλους.

Μετ' ὀλίγον ἐκυκλοφόρησε φήμη ὅτι ἕνας λύκος κολοσσαίου ἀναστήματος, μὲ τρίχωμα ψαρὸν, σχεδὸν λευκόν, ὅστις εἶχε φάγει δύο παιδία, εἶχε κατασχίσει τὸν βραχίονα μίας γυναικὸς καὶ εἶχε πνίξει ὅλους τοὺς φύλακας σκύλους τῶν περιχώρων, εἰσῆρχετο ἄφοβα εἰς τὰς αὐλὰς καὶ ὠσφραίνετο εἰς τὰς θύρας· ὅλοι οἱ κάτοικοι ἐθεβαίουν ὅτι εἶχον ἀκούσει τὴν πνοὴν του, ἡ ὁποία ἔκαμνε νὰ τρέμῃ ἡ φλόξ τῶν φώτων. Πανικὸς κατέλαβε τὴν ἐπαρχίαν· κανεὶς δὲν ἐτόλμα νὰ ἐξέλθῃ μόλις ἐβράδυαζεν. Τὸ φάντασμα τοῦ θηρίου ἐφαίνετο περιπλανώμενον εἰς τὰ σκότη.

Οἱ ἀδελφοὶ Δαρβίλ ἀπεφάσισαν νὰ τὸν ἀνεύρουν καὶ νὰ τὸν φονεύσουν καὶ προσεκάλεσαν εἰς κυνηγετικὰς ἐκδρομὰς ὅλους τοὺς περίξ διαμένοντας εὐπατρίδας.

Εἰς μάτην ὁμως ἐρευνοῦσαν εἰς ὅλα τὰ δάση, ἔψαχναν εἰς ὅλους τοὺς θάμνους, ἀλλὰ ποτὲ δὲν τὸν εὗρισκον. Ἐφρόνεον ἄλλους λύκους ὅχι ὁμως αὐτόν. Καὶ κάθε νύκτα μετὰ τὸ κυ-

νῆγι ὁ λύκος ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἐκδικηθῆ, ἐπέτιθετο κατὰ τινος διαβάτου ἢ ἔτρωγε κανένα ζῶον ἀπὸ τὴν μάνδραν, πάντοτε μακρὰν τοῦ μέρους, ὅπου τὸν ἀνεζήτουν.

Τέλος πάντων μίαν νύκτα εἰσῆλθεν εἰς τὸν σταῦλον τῶν χοίρων τοῦ πύργου τῶν Δαρβίλ καὶ ἔφαγε δύο ἀπὸ τοὺς πλέον θρεμμένους.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ὠργίσθησαν πολὺ καὶ ἐθεώρησαν τὴν ἐπίθεσιν αὐτὴν τοῦ θηρίου, ὡς ἐπίδειξιν, ὡς ὕβριν γενομένην ἀτομικῶς πρὸς αὐτοὺς, ὡς πρόκλησιν Ἐπῆραν μαζί των τὰ σκυλιὰ τὰ πλέον συνειθισμένα εἰς τὴν καταδίωξιν τῶν ἐπιφύθων ζῶων καὶ ἤρχισαν τὸ κυνήγι μανιωμένοι.

Ἀπὸ τὸ χάραγμα ἕως τὴν ὄραν ὅπου ὁ ἡλιος κατακόκκινος βασιλεύει ὀπίσω ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ γυμνά δένδρα, ἔφαζαν μέσα εἰς τὰ ρουμάνια, ἀλλὰ τίποτε δὲν ἀπήντησαν.

Τέλος πάντων καὶ οἱ δύο καταθυμωμένοι ἀπηλπισμένοι ἐγύριζαν ἡσυχὰ ἐπάνω εἰς τ' ἄλογά των, διαβαίνοντες ἀπὸ ἓνα μονοπάτι ἀκανθῶδες καὶ ἠπόρουσεν διατὶ ὁ λύκος ἐπερίπαιζε τὴν ἐμπειρίαν των, κατεχόμενοι ἀπὸ μυστηριώδη τινὰ φόβον.

Ὁ μεγαλύτερος ἀδελφὸς ἔλεγεν:

— Αὐτὸ τὸ ζῶον δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ συνειθισμένα. Σοῦ φαίνεται ὅτι σκέπτεται ὡς ἄνθρωπος,

Καὶ ὁ νεώτερος ἀπήντα:

— Πρέπει ἴσως νὰ εὐλογῆσῃ τὰς σφαίρας τοῦ τουφεκίου μας ὁ ἐξάδελφός μας ὁ ἐπίσκοπος ἢ νὰ παρακαλέσωμεν κανένα ἱερέα νὰ διαβάσῃ τὴν εὐχὴν ὅπου χρειάζεταιται.

Ἐπειτα ἐσιώπησεν.

Ὁ Ἰωάννης ἐπανέλαβε:

— Κύτταξε τὸν ἥλιον πῶς εἶνε κόκκινος! Κάτι δυστύχημα θὰ προξενήσῃ ἀπόψε ὁ μέγας λύκος.

Δὲν εἶχε τελειώσει τὸν λόγον τοῦ ὅπου τὸ ἄλογόν του ἀνεπήδησεν, τὸ δὲ ἄλογον τοῦ Φραγκίσκου ἤρχισε νὰ κλωτσᾷ. Εἰς μέγας θάμνος σκεπασμένος ἀπὸ ξηρὰ φύλλα ἀνοίχθη καὶ ἓνα ζῶον κολοσσάιον δλόφαρον ἐπήδησε διὰ μιᾶς καὶ ἐχώθη εἰς τὸ δάσος.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἀφήκαν ὑπόκωφον κραυγὴν χαρᾶς, ἔκλιναν πρὸς τὸν λαιμὸν τῶν δυνατῶν ἄλογων των, καὶ ὤρμησαν εἰς τὰ ἐμπρός, παρακινούντες αὐτὰ εἰς τοιοῦτο τρέξιμον μὲ ὄλην τὴν δυνάμιν των, τὰ ἐβίασαν, τὰ παρέσυραν, τὰ ἐτρόμαζαν μὲ τὴν φωνήν, μὲ τὰ νεύματα, μὲ τοὺς περνεπιστήρας, ὥστε οἱ δύο ἰσχυροὶ ἵπποι ἐφαίνοντο ὅτι παρέσυραν τ' ἄλογά των ὑπὸ τὰ σκέλη των καὶ τὰ ἐσηκῶναν ὡς νὰ ἐπετοῦσαν.

Ἐτρεχον τοιοιτοτρόπως μέσα εἰς τὰ πυκνὰ τοῦ δάσους, ἐπηδούσαν τὰ μεγάλα χανθάρια, ἀνέβαιναν εἰς τοὺς κρημνοὺς, ἐκατέβαινον εἰς

ταῖς βεμματιαῖς, καὶ ἐφυσούσαν δυνατὰ τὰς σάλπιγγάς των διὰ νὰ προσκαλέσουν τοὺς ἄνθρωπους καὶ τοὺς σκύλους των.

Ἐξαφνα εἰς τὸ παράφορον ἐκείνο τρέξιμον ὁ πρόγονός μου ἐκτύπησε μὲ τὸ μέτωπον ἐπάνω εἰς ἓνα ὑπερμεγέθη κλάδον καὶ τὸ κρανιόν του ἐθραύσθη ἔπεσε νεκρὸς κάτω, ἐνῶ τὸ ἄλογόν του τρομαγμένον ἔφευγε καὶ ἐγγεινεν ἄφαντον ἐντὸς τοῦ σκότους, τὸ ὅποιον ἐξήπλωνετο ἤδη εἰς τὸ δάσος.

Ὁ νεώτερος Δαρβίλ ἐσταμάτησε διὰ μιᾶς, ἐπήδησε κάτω, ἤρπασεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τὸν ἀδελφόν του καὶ εἶδεν ὅτι ὁ ἐγκέφαλός του ἔτρεχε μαζί μὲ τὸ αἷμα ἀπὸ τὴν πληγὴν.

Τότε ἐκάθησε πλησίον τοῦ σώματος, ἀκούμβησεν ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά του τὴν ἐρυθρὰν καὶ παραμορφωμένην κεφαλὴν καὶ ἔμενε παρατηρῶν τὸ ἀκίνητον πρόσωπον τοῦ μεγαλύτερου ἀδελφοῦ του. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸν κατέλαβε φόβος, φόβος παράδοξος, τὸν ὅποιον δὲν εἶχεν αἰσθανθῆ ἄλλοτε, ὁ φόβος τοῦ σκότους, ὁ φόβος τῆς μοναξίας, ὁ φόβος τοῦ ἐρήμου δάσους καὶ τοῦ λύκου ἐκείνου τοῦ φανταστικοῦ, ὅστις ἐγένετο αἰτία πρὸ ὀλίγου τοῦ θανάτου τοῦ ἀδελφοῦ του, ὡς νὰ ἐξεδικεῖτο.

Τὰ σκότη ἐγίνοντο πυκνὰ καὶ τὰ δένδρα ἔτριζον ἀπὸ τὸ δριμύ ψῦχος. Ὁ Φραγκίσκος ἠγέρθη ἀνατριχιάζων, μὴ δυνάμενος νὰ μείνῃ πλέον ἐκεῖ, ἔτοιμος σχεδὸν νὰ λιποθυμήσῃ. Τίποτε δὲν ἤκούετο πλέον, οὔτε τῶν σκύλων αἰ κραυγαί, οὔτε ὁ ἦχος τῆς σάλπιγγος· τὰ πάντα εἰς τὸν σκοτεινὸν ὀρίζοντα ἦσαν ἄφωνα καὶ ἠ πένθιμος ἐκείνη σιωπὴ τῆς παγερᾶς ἐσπέρας εἶχε τι τὸ φοβερὸν καὶ ἀλλόκοτον.

Ἀνύψωσε διὰ τῶν γιγαντιαίων χειρῶν του τὸ μέγα σῶμα τοῦ Ἰωάννου καὶ τὸ ἐτοποθέτησε πλαγίως ἐπάνω εἰς τὸ ἐρίππιον διὰ νὰ τὸ μετακομίσῃ εἰς τὸν πύργον. Ἐπειτα ἐξείκνησε σιγὰ σιγὰ, μὲ τὸν νοῦν τεταραγμένον, ὡς νὰ ἦτο μεθυμένος, καταδιωκόμενος ἀπὸ φοικτὰς καὶ ὑπερφυσικὰς ὀπτασίας.

Αἰφνιδίως ἀπὸ τὴν στενωπὸν τὴν σκοτεινὴν ἤδη ἔνεκα τῆς νυκτὸς διῆλθε μεγάλοςχημόν τι ζῶον. Ἦτον ὁ λύκος. Ἐκλονίσθη ἀπὸ τὸν φόβον του ὁ κυνηγός· ἤκουσε περὶ τοὺς νεφροὺς του κρουεράν αἴσθησιν ὡς νὰ ἐπιπτεν εἰς αὐτοὺς σταγῶν ὕδατος, καὶ ὡς μοναχὸς πειραζόμενος παρὰ τοῦ διαβόλου, ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, τρομάξας διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ἐπιστροφὴν τοῦ περιπλανωμένου θηρίου. Τὸ βλέμμα του ὅμως ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀναισθητοῦ καὶ ἐμπροσθέν του ἐξήπλωμένου σώματος καὶ διὰ μιᾶς πίπτων ἀπὸ τοῦ φόβου εἰς τὴν ὀργήν, ἐφρύαξεν ἀπὸ ἀσυλλόγιστον θυμόν.

Ἐκέντησε τότε τὸ ἄλογόν του καὶ ὤρμησε κατόπιν τοῦ λύκου.

Τὸν παρηκολούθει μέσα εἰς τὰς φυτείας, εἰς τὰ σύνδενδρα μέρη, εἰς τὰς χαράδρας, διασχίζων τὸ δάσος, τὸ ὁποῖον δὲν ἀνεγνώριζε πλέον, μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένον εἰς τὴν λευκὴν ἐκείνην σκιάν, ἣτις ἔφρουγε διὰ τοῦ σκότους, τοῦ ἠπλωμένου ἤδη ἐπὶ τῆς γῆς.

Καὶ τὸ ἄλογόν του ἐπίσης ἐφαίνετο ἐμφυχοῦμενον ἀπὸ ἄγνωστον δύναμιν καὶ ζέσιν ἐκάλπαζε μὲ τὸν λαιμὸν προτεταμένον, κατ' εὐθείαν τρέχον, προσκόπτον εἰς τὰ δένδρα, εἰς τοὺς βράχους, ἐνῶ ἡ κεφαλὴ καὶ οἱ πόδες τοῦ νεκροῦ ἐταλαντεύοντο ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου. Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς ἀπεσπῶντο ἀπὸ τοὺς βάρους· τὸ μέτωπον ἐκτύπα ἐπάνω εἰς ὑπερμεγέθεις κορυμοὺς καὶ τοὺς ἐρράντιζε μὲ αἷμα· οἱ πτεριστῆρες ἀπέσπων κομμάτια φλοιῶν.

Αἶφνης τὸ θηρίον καὶ ὁ ἵππεὺς ἐξῆλθο ἀπὸ τὸ δάσος καὶ ὤρμησαν εἰς μίαν κοιλάδα, ἐνῶ ἡ σελήνη ἀνέτελλεν ἐπάνω ἀπὸ τὰ βουνά. Ἡ κοιλάς ἦτο πετρώδης, κλεισμένη ἀπὸ μεγάλους βράχους χωρὶς καμμίαν διέξοδον. Ὁ λύκος ἀναχαιτισθεὶς ἐστράφη.

Ὁ Φραγκίσκος τότε ἀφῆκεν ὠρυγὴν χαρὰς· τὴν ὁποίαν ἡ ἠχώ ἐπανέλαβεν ὡς βροντὴν παραπεταμένην καὶ ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ ἄλογόν του μὲ τὴν μεγάλην του μάχαιραν εἰς τὴν χεῖρα.

Τὸ θηρίον μὲ τὰς τρίχας ὠρθωμένας, μὲ τὴν ράχιν καμπύλην τὸν ἐπρόσμενον· τὰ μάτια του ἤστραπτον ὡσάν ἀστέρια. Πρὶν ὅμως ἀρχίσῃ τὴν μάχην ὁ δυνατὸς κυνηγὸς ἐσήκωσε τὸν ἀδελφὸν του· καὶ τὸν ἐκάθησεν εἰς ἓνα βράχον, ἐστήριξε μὲ πέτρας τὴν κεφαλὴν του, ἡ ὁποία ἦτο καταματωμένη καὶ ἀγνώριστος καὶ τοῦ εἶπε δυνατὰ εἰς τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ὠμίλει πρὸς κωφόν:

— Κύτταξε, Γιάννη, κύτταξε τώρα!

Καὶ ὤρμησε κατὰ τοῦ τερατώδους ζώου. Τόσσην δύναμιν ἤσθανετο, ὥστε ἠδύνατο ν' ἀναποδογυρίσῃ βουνόν, νὰ κατασυντρίψῃ πέτρας εἰς τὰς χεῖράς του. Τὸ θηρίον ἤθελε νὰ τὸν δαγκάσῃ, ἐπροσπάθει νὰ τοῦ σχίσῃ τὴν κοιλίαν, ἀλλ' αὐτὸς τὸ εἶχεν ἀρπάσει ἀπὸ τὸν λαιμὸν χωρὶς καὶ νὰ μεταχειρισθῇ τὸ ὄπλον του καὶ τὸ ἐπνίγε σιγὰ σιγὰ, σταματῶν κάθε τόσον διὰ ν' ἀκούσῃ τὴν πνοὴν του, ἢ τοὺς παλμούς του. Καὶ ἐγέλα παράφορος ἀπὸ τὴν χαρὰν του, σφίγγων ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον μὲ τὴν φοβερὰν του δύναμιν καὶ κρᾶζων μετὰ παράφορον χαρὰς:

— Κύτταξε, Γιάννη, κύτταξε!

Τὸ σῶμα τοῦ λύκου ἔγεινεν ἄτονον· ἦτο νεκρὸς πλέον.

Τότε ὁ Φραγκίσκος ἤρπασεν αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὸ ἔρριψε παρὰ τοὺς πόδας τοῦ μεγαλειτέρου τοῦ ἀδελφοῦ, ἐπαναλαμβάνων μὲ φιλόστοργον ὕφος:

— Νά, νά, νά!.. νά, Γιαννάκη μου, νάτος!..

Ἐπειτα ἐφόρτωσεν εἰς τὸ ἄλογον τὰ δύο πτώ-

ματα, τὸ ἓνα ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο καὶ ἐξεκίνησε πάλιν.

Ἐφθασεν εἰς τὸν πύργον γελῶν καὶ κλαίων ταυτοχρόνως ὅπως ὁ Γαργαντούζος κατὰ τὴν γέννησιν τοῦ Πανταγρουέλ, φωνάζων θριαμβευτικῶς, χαίρων ὑπερβολικὰ διὰ τὸν φόνον τοῦ ζώου καὶ ἀποσπῶν τὰς τρίχας τῶν γενεῶν του καὶ στενάζων ἐνῶ διηγείτο τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ὑστερότερα πολλὰκις ὅταν ὠμίλει περὶ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἔλεγε μὲ δακρυσιμένα μάτια:

— Τοῦλάχιστον αν ἤθελε μὲ ἰδῆ ὁ καυόμενος ὁ Γιάννης νὰ πνίξω τὸν λύκον, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἀπέθνησκεν εὐχαριστημένος.

Ἡ χῆρα τοῦ προγόνου μου ἐνέπνευσεν εἰς τὸ ὄρφανόν τέκνον τῆς φρίκης διὰ τὸ κυνήγιον, ἡ ὁποία μετεδόθη ἀπὸ πατέρα εἰς υἱὸν μέχρις ἐμοῦ.

Ὁ μαρκήσιος Δαρβίλ ἐσιώπησεν. Κάποιος ἠρώτησε τότε:

— Εἶνε βέβαια παραμυθὴ αὐτὴ ἡ ἱστορία, αἱ;

Καὶ ὁ διηγούμενος ἀπήντησε:

— Σὰς ἐρρίζομαι ὅτι εἶνε ἀληθὴς ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὡς τὸ τέλος.

Τότε μία γυνὴ ἀπεφάνθη μὲ τὴν ἀσθενῆ καὶ γλυκεῖαν φωνὴν τῆς:

— Ἀδιάφορον πάντοτε εἶνε εὐμορφον νὰ ἔχῃ τις τοιαῦτα πάθη.

(Guy de Maupassant).

X.

ΣΤΑΜΑΤΑΚΗΣ ΑΣΦΑΚΙΑΝΟΣ

ΚΟΥΤΡΟΥΚΗΣ

Ἱστορικαὶ σημειώσεις.

Ὁ Σταματάκης ἔζη ἐν Εὐλογαϊδάρῃ τῆς Δωριδος ἡσυχὸς μέχρι τοῦ 1755. Πλὴν αἱ συχναὶ πρὸς τοὺς Τούρκους διενέξεις τῶν ἀδελφῶν του δὲν τὸν ἔφησαν μέχρι τέλους. Ἀπόσπασμα τουρκικὸν διερχόμενον ἐκεῖθεν, δῆθεν πρὸς καταδίωξιν κλεφτῶν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν στάνην τοῦ Σταματάκη, ἔκοψε πολλὰ πρόβατα καὶ ἔδωσε τοὺς ποιμένους. Ὁ Σταματάκης μετὰ τῶν ἀδελφῶν του Κωνσταντῆ καὶ Θεοδώρου ὀπλισθέντες ἐπρόφθασαν τοὺς Τούρκους καὶ συγχρουσθέντες μετ' αὐτῶν ἐφόνευσαν ἓνα καὶ ἠλευθέρωσαν τοὺς ποιμένους.

Διὰ τὸν φόνον τοῦ Τούρκου καὶ τὴν αὐθάδειαν αὐτῆν τῶν βαγιαδῶν ὅλοι οἱ εἰς τὰ περίεχωρῆα Τούρκοι συνεταράχθησαν τὸ κατ' ἀρχὰς καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐκδικηθῶσι. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, τὴν ἐορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ὁ Κωνσταντῆς Κουτρούκης μετέβη εἰς Βυτρινίτσαν δι' ἐργασίαν τινά. Ἡ Βυτρινίτσα ἐπὶ Τουρκοκρατίας ἦτο ἡ δευτέρα μετὰ τὸ Λιδωρικὶ καὶ Μαλανδρινὸν ἔδρα τῶν Τούρκων προκριτῶν. Ὁ